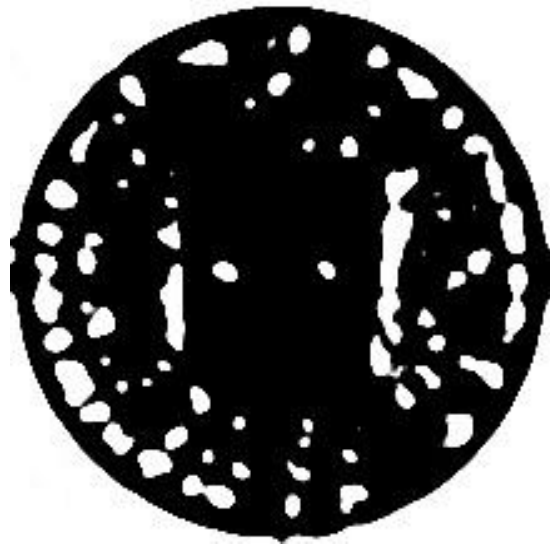

En de zon komt op

Peter Plancius

Scheepsjournaal 1 januari 2030

Kapitein Jack Storms van ZMS Cornelis de Houtman

We zijn nu precies 1 jaar onderweg. Eindelijk zijn we zo ver buiten ons zonnestelsel dat de hoofdmotor aan kan. Het blijft ongelooflijk dat een klein land als het onze door zo'n uitvinding nu voorgaat in de vaart der volkeren. Het is zo makkelijk geworden om de aarde te verlaten dat we rijk konden worden en dit magnifieke schip konden bouwen om weer ouderwets de pionieren. De VOC is terug.

Het moreel kan overigens de verandering van de overgang goed gebruiken. De bouw van het schip, de Cornelis de Houtman, is zo saai, dat mensen er snel depressief van worden. Gelukkig is er genoeg vertier. Er zijn films, computerspelletjes en sportfaciliteiten. De gemengde bemanning geeft ook extra leven in de brouwerij.

Ikzelf zal mijn radiootje missen. Geen Veronica voor een jaar, of zo.

Het volgende logbericht zal ik na de eerste overgang maken.

Het reusachtige ruimteschip kwam enkele tientallen miljarden kilometers buiten de heliosfeer langzaam aan tot stilstand. De remraketten waren van het nieuwste soort met een gecombineerde zwaartekracht- en verbrandingsmotor. Ze waren heel efficiënt en toch duurde het bijna een dag voordat het schip helemaal stil lag. Het schip moest stil liggen om zijn volgende stap in de reis te kunnen maken.

“Houston. We starten de hoofdmotor. Verdere communicatie gaat zodadelijk onmogelijk worden. Dit is voorlopig het laatste bericht van de *Cornelis de Houtman*. Tot over een jaar.”

Doodstil kwam de hoofdmotor tot leven. Even stil bouwde hij aan een zwaartekrachtveld met de kracht van een kleine ster. Sterk genoeg om door de wanden van de ruimtetijd heen te kunnen prikken. In één stap zou het ruimteschip zich een paar miljoen lichtjaar verplaatsen.

“Kapitein, de computer heeft berekend hoe het er nu aan de andere kant uit zou moeten zien.”

Kapitein Jack Storms ging naast Sarah, de navigatiespecialiste, staan.

”We komen net buiten een zonnestelsel, waar nu tien planeten zijn, aan.”

“Ik ben benieuwd of dat klopt.”

Sarah keek op, schoof haar donkerblonde haar uit haar gezicht en toonde een zelfverzekerde glimlach op haar jonge, mooie gezicht. Een lange man was de brug op komen lopen.

“Natuurlijk klopt dat! Ik ben de beste navigatiespecialist van de wereld, Tom!”

“Ja ja! En als we in een ster eindigen zal niemand haar tegen kunnen spreken.”

“Ja, Tom, ik weet dat je graag net zo slim als ik was geweest,” Sarah keek spottend om naar Tom.

“Maar dit schip is niet groot genoeg voor twee genieën!”

“Niet groot genoeg,” zei Tom terwijl hij zijn armen wijd uitspreidde. “Dit schip is verdomme vijf kilometer lang!”

“Mensen, even opletten. Het zwaartekrachtveld is op vijftig procent. Nu gaan we zien of vijf kilometer nog ergens goed voor is.”

“Aye kapitein.”

Tom ging aan zijn computer naast Sarah zitten.

“De wanden hebben nog nergens last van,” zei hij.

“65%”

“Nog niets aan de hand.”

Langzaam aan werd een lichte trilling voelbaar. De rest van de bemanning druppelde binnen, totdat alle twintig op de brug samengepakt stonden.

“69%”

De trilling nam weer af.

Gespannen keek iedereen naar de beeldschermen. Een enkeling probeerde door de smalle tunnelachtige ruiten naar buiten te kijken, maar er was alleen maar zwarte duisternis te zien.

“75%”

“Nog even en de vortexcascade treedt op. Dan worden we als een kwal door een rietje zo deze ruimte uitgezogen.” Tom grijnsde breed bij het vertellen van deze plastische voorstelling.

Buiten het reuze ruimteschip trad onzichtbaar een gigantische vervorming van de ruimtetijd op. Het schip zakte weg in de put, die ontstond. Het licht van de sterren veranderde langzaam van kleur. Het licht van de zon verdween. In plaats daarvan verscheen het licht van de ster, waar ze naar op weg waren. Nog even en ze zouden niet meer in de Melkweg zijn.

Het schip begon te trillen en te schudden. Overal was gekraak te horen. Met de laatste procenten nam het toe en toen, in eens, was het helemaal weg.

“We zijn er!” Glunderend keek Tom rond. “We zijn verder van huis dan welke ontdekkingsreiziger ooit is geweest.”

De mensen ontwaakten uit hun gespannen staren naar de schermen. Ze juichten en klaptten in hun handen van blijdschap en ook van grote opluchting. Voor een paar seconden maar, want plotseling ging er een alarm af. Hard snerpten de tonen. De mensen krompen er van in elkaar.

“Wat is er?!” riep kapitein Storms verbaasd naar Claire, die als enige nog achter een computer zat.

“Iedereen zijn gasmasker op! Er zit iets in de lucht!” riep zij.

Twee tellen keken de mensen elkaar aan, verbaasd en geschokt. Hoe kon dat nu? Iets in de lucht? Toen greep iedereen gehaast het gasmasker dat ze standaard bij zich droegen. Het luchtreinigingssysteem ging aan en de lucht werd uit de ruimte gezogen. Er werd puur stikstof de ruimte in gepompt. Dit werd ook werd afgezogen, waarna de ruimte met schone lucht werd gevuld. De procedure nam een paar minuten in beslag.

“Wat was het? Een lek? Een gesprongen leiding?”

“Nee, kapitein. Echt een nieuw, eh, iets in de lucht. De computer komt er niet uit wat het was. Het is nu weg. Ik laat het programma draaien totdat hij bepaald heeft wat het is.”

Kapitein Storms draaide zich om naar een lange donkere vrouw.

“Doc, iedereen moet gecheckt worden.”

“Aye, kapitein.”

Scheepsjournaal 2 januari 2030 18:30

Kapitein Storms

Het is geluk! We zijn in de Amdromeda Nevel, 2,1 miljoen lichtjaar van huis. We hebben in 1 dag meer afstand afgelegd dan de hele mensheid in zijn bestaan bij elkaar. Het is bijna. Nee! Het is een wonder! De navigatieberekeningen zijn 99,9% correct geweest. Die 0,1% heeft ons wel binnen een miljard kilometer van de verste planeet van het zonnestelsel, waar we naar op weg waren, gebracht. We zullen nu helaas nog een maand op gewone motoren moeten vliegen om genoeg ruimte te hebben voor de volgende stap.

Het alarm is afgegaan vanwege een vreemde substantie in de lucht. Het lijkt een vals alarm te zijn geweest. Iedereen is gecheckt en er is niets gevonden.

Ondanks de grote teleurstelling over die maand is het vanavond feest.

Volgende log over vijf dagen.

Scheepsjournaal 5 januari 2030; tussentijds

Hoofd Techniek Klaassen

De romp is van binnenuit geïnspecteerd. De buitenste drie schillen zijn in elkaar gedrukt. De kracht die daar voor nodig is, is onvoorstelbaar. We zijn in totaal drie meter smaller geworden. Nog 497 meter en we imploderen, Het blijft overigens een raar idee om twee keer zo veel romp als inhoud te hebben.

Het ruimteschip zat eenvoudig in elkaar. Voorin de brug, die aan het eind van een korte gang lag waar ook het technisch laboratorium en de kapiteinshut aan lagen. De gang begon als een aftakking van een ronde gang, die om de leefruimte heen lag. De leefruimte bevond zich midden in het schip. Hier werd gegeten en was ruimte voor ontspanning. De slaapkamers zaten allen aan de ronde gang.

Van de ronde gang vertakte nog drie gangen. Een daarvan liep naar de achterkant van het schip, naar de motor toe. Aan deze gang lag ook de doktersruimte en de technische werkplaats. De vertakking links leidde naar de doucheruimte en die rechts naar de fitnessruimte.

Sarah zat als enige in de leefruimte ouderwets een boek te lezen, toen Mona binnenkwam.

“He, Sarah, heb je even? Ik had net zo’n rare ervaring.”

Sarah knikte.

“Ik stond te douchen toen de douches allemaal aan gingen en een paar tellen later weer uit. Toen hoorde ik een kreunend geluid en een bonk.”

Sarah dacht even na en zei toen:”mmm, die douches is gewoon een storing.”

Sarah legde haar boek weg.

“Die dingen worden gedeeltelijk centraal aangestuurd.”

Sarah dacht weer even na.

“Ik denk dat het gekreun de romp is. Die heeft best een klap gehad.”

Ze keek Mona indringend aan.

“Weet je dat ie anderhalve meter in elkaar is gedrukt. Misschien bonkte hij weer wat uit elkaar.”

Sarah haalde haar schouders lichtjes op.

“Of misschien is het een meteor geweest.”

Mona keek een beetje gegeneerd.

“Ja, het zal wel zoiets geweest zijn.”

“Ik zou me er verder niet druk over maken, Mona.”

Mona rilde onbedoeld.

“Het schip, het is een eng, naar ding. Benauwend. Alsof je onder de grond zit. In een doodskest.”

Sarah stond op.

“Kom jij eens hier.”

Ze gaf Mona een knuffel.

“Laat je niet gek maken door dit schip. Het is maar een ding. Een beetje een gekneusd ding, maar nog steeds, maar een ding.”

Scheepsjournaal 8 januari 2030

De dokter

Ha, het system accepteert gewoon “de dokter”. Hahaha! Een andere keer ga ik kijken wat ie nog meer doet.

Het is al weer bijna een week geleden dat we zijn aangekomen. Nog steeds vliegen we weg van het zonnestelsel waar we bijna in belandden.

Het moreel wordt er niet beter op. Een aantal mensen kampt met milde depressieverschijnselen, vermoeidheid en hoofdpijn.

Mona denkt last te hebben van hallucinaties. Ik denk het niet. Ik heb haar wat voorgeschreven.

Al met al is het grote contrast tussen een paar miljoen lichtjaar in een paar minuten afleggen en een paar miljoen kilometer in een dag, wat mensen slecht valt. Na de overgang voelden mensen zich dichter bij huis dan zelfs voor de overgang.

Ik heb de kapitein voorgesteld om zijn verjaardag te vieren. Alleen hij en ik weten dat hij zo'n drie maanden geleden geweest is. De kapitein is niet zo'n verjaardagsmens. Ik ga er vanuit dat de mensen het feest zullen accepteren zonder zich af te vragen waarom dit de eerste keer is dat hij het viert.

“Zeg, kapitein, ik wist niet eens dat u jarig was. Hoe oud bent u geworden.” Sarah boog zich naar voren om kapitein Storms een paar verjaardagszoenen te geven. Ze was wat kleiner dan hij. Hij boog zich dus naar voren en keek zo haar truitje in. Van schrik draaide hij zijn hoofd op zij. Hij kon toch niet naar haar borsten kijken. En werd toen vol op zijn mond gezoend. Net even te lang duurde dat. “Eh, eh, ik dacht, eh.” Hij stapte naar achteren, een beetje rood. “Ik dacht, laten we in deze omstandigheden zoiets niet voorbij laten gaan.”

Snel keek hij rond. Tom en de dokter hadden het gezien. De rest stond met elkaar te praten. John en Mona stonden al heel dicht bij elkaar. Als dat niet wat zou worden vandaag dan wist hij het ook niet meer. Jammer dat hij de kapitein was, want anders....

“Eh, eh, heb je nog een cadeautje voor mij, Sarah?”

Hij bedacht zich pas toen hij het had gezegd hoe dubbelzinnig dat kon klinken. Hij verschoot nog een keer van kleur. Sarah stapte dichterbij, ging op haar tenen staan en fluisterde iets in zijn oor.

“Jongens en meisjes! Een toast!” riep de dokter op dat moment. “Kom bij elkaar staan. We hebben zowaar champagne!”

Niemand zag dat John en Mona de kans aangrepen om stilletjes ongemerkt te ontsnappen. Iedereen nam wat champagne en toastte met elkaar. Het werd een gezellig feest, waarin iedereen zijn zorgen kon vergeten.

Mona huppelde voor John uit. Ze had haar bloesje al losgeknoopt. Door de bocht in de gang kon ze telkens even aan John zijn zicht ontsnappen. Snel verdween ze in de gang naar de douches. Ze trok haar bloesje helemaal uit en gooide die achter haar. Zo kon John haar volgen. Snel rende ze de doucheruimte in.

John liep niet al te snel achter haar. Hij wilde haar terugplagen. Hij stopte bij haar kamer en wilde naar binnen gaan toen hij het bloesje van Mona zag liggen.

“Mmm, dat wordt leuk! Onder de douche. Spannend!”

Hij haastte zich naar de douches. Bij de deur lagen Mona's kleren. De ruimte was gevuld met stoom. Alle douches stonden aan. Haastig kleepte John zich uit.

“Monaaa,” fluisterde John luid en gespeeld dreigend. John zette een stap naar voren.

“Au! Mona!!” John sprong naar achter. Het water was kokend heet.

“Mona! Mona!! MONA!!”

“Help me, help me.”

John kon het bijna niet horen.

“Mona! Monaaa!!”

John keek snel rond om iets te vinden om door de kokende regen heen te kunnen lopen. Net toen hij besloten had om anderen te gaan halen, ging het alarm af. Verwilderd keek John rond, voordat hij beseftte dat een paar tellen later alle lucht weggezogen zou worden.

“Mona, je masker! Je gasmasker, zet het op!”

John pakte zijn gasmasker en zette het op. Het glas was beslagen. Het vocht eraf vegend zag John alle douches uitgaan. Aan de andere kant van de doucheruimte stond Mona naakt en rood en vol blaren met haar handen tegen de muur geleund. Voor haar zat een kledinghaak aan de muur. John schreeuwde. Mona keek om. Het alarm ging. De lucht werd weggezogen. Mona lispelde: “Help me.” Net toen John in beweging wilde komen wierp Mona haar hoofd naar achteren en gaf toen de haak voor haar een kopstoot. Haar lichaam maakte een paar spastische bewegingen en werd slap. Haar hoofd bleef hangen aan de haak, haar nek naar achteren geknakt. Bloed stroomde in een rode waas de grond op.

John bleef verstijfd van puur afgrijzen staan staren naar het dode lichaam van Mona, de vrouw van wie hij hield. Op een gegevens moment werd hij aan zijn schouder geschud.

“John, John!! W... wat is er gebeurd?”

Sarah, de dokter en kapitein Storms stonden achter hem en keken verbijsterd naar het gruwelijke tafereel.

Scheepsjournaal 8 januari 2030

Dokter Kleinsma

Mona is dood. Een kledinghaak is haar hersenen binnengedrongen via haar oogkas. Hoe onwaarschijnlijk het ook klinkt, ze heeft het zelf gedaan. John was eerst verdacht, maar bleek helemaal droog te zijn. Mona had verder ook geen blauwe plekken.

Wat er precies gebeurd is, is voor mij een raadsel. Mona is in de doucheruimte onder een kokend hete douche gaan staan. Haar lichaam is voor bijna 95% bedekt met tweedegraads brandwonden. Toen ze tegen de muur stond, zoals John beschreef, moet ze daar eigenlijk al niet meer toe in staat zijn geweest.

John heb ik wat slaapmiddel gegeven en in zijn hut in bed gelegd. Even rust kan geen kwaad. Iedereen is naar bed gegaan. Ik loop zo nog even een ronde en dan ga ik ook een goede nachtrust proberen te hebben.

De dokter logde uit, stond op en checkte nog even of het laken goed rond het dode lichaam van Mona gesnoerd zat. Ze wilde voorkomen dat er iets van haar te zien was. Op Aarde had ze in een koelcel gelegen, maar de bouwers van het ruimteschip, zo dacht de dokter, waren er niet van uit gegaan dat iemand dood zou gaan op hun magnifieke schip. Ze haalde moedeloos haar schouders op.

De dokter keek even rond en liet haar blik nog een keer op het laken waar Mona in lag rusten. De dokter voelde een steek in haar hart of liever in haar ziel. Zo'n mooie, lieve vrouw. Ze zuchtte.

Nog even een ronde lopen, dacht ze.

De dokter verliet de ruimte, keek even naar links naar de deur, die toegang gaf tot de hoofdmotor en vroeg zich af hoe het daar zou zijn. Ze liep naar de leefruimte in. Die was leeg. Overal stonden nog lege glazen. De slingers hingen stil getuige te zijn van het feest dat zo ruw verstoord was.

De dokter verliet de ruimte aan de andere kant en liep richting de brug. Ze liep eerst het technisch laboratorium in, hield nog even in en keek naar de andere deuren. Die waren dicht. Ze stapte de ruimte in. Ook hier was niemand.

De dokter verliet het lab en stak de gang over naar de kapiteinshut. Ze keek even opzij. De deur naar de brug stond open. Het duurde even voordat ze doorhad wat ze zag. De deur, de deur stond open, zonet nog niet.

Snel liep de dokter de brug op. Ze keek de ruimte rond. Niemand! Ze draaide zich om en rende richting de leefruimte. Ze keek rechts en links de rondgang in. Niks. Ze stapte de leefruimte binnen en kon nog net de deur rechts dicht zien gaan. Ze rende naar de deur. Toen de deur open ging keek ze snel rond. Rechts zag ze nog net een schaduw uit het zicht verdwijnen. Ze rende er achteraan.

De schaduw leek te verdwijnen in een van de slaapkamers. De dokter rende naar de plek waar dat waarschijnlijk gebeurd was, de kamer van John. De dokter typte haar speciale toegangscode en drukte op de knop. De deur schoof open. Het licht van de gang scheen de kamer in en liet een slapende John zien. De dokter deed het licht aan. Er was niemand behalve John en die leek door te slapen. Dat kon de dokter natuurlijk zo checken. Met de pillen die John had gekregen kon de dokter best even een pijntest doen. Een wakker iemand zou hoe dan ook reageren. John gaf geen kik.

De dokter haastte zich naar de slaapkamer van de kapitein. Ze belde aan. Slaperig deed de kapitein open.

“Kapitein, iemand is op de brug geweest. Het leek even alsof het John geweest was, maar die ligt gestrekt. Ik weet niet wat er gebeurd is. Wie er ook was, hij liep gauw weg voor mij. Het kan dus niet veel goeds zijn.”

“Kom,” zei kapitein Storms en liep in zijn onderbroek naar de brug. Daar aangekomen stond een aantal computers rustig te flinkeren vanwege hun doorlopende werkzaamheden. Snel bekeek de kapitein de verschillende computers.

“Ik zie niks. We moeten een diagnose draaien. Ik zet Sarah en Tom er meteen op. Roep Ronald er ook maar bij.”

Scheepsjournaal 9 januari 2030

Hoofd techniek Klaassen

Tom en Sarah draaien de diagnose en ik doorzoek de brug helemaal op verdachte pakketten, draden en of er iets open is gemaakt. We overwegen om een slot op de deur van de brug te zetten.

Het lijkt mij handig om gewoon nog even iedereen te vragen of ze misschien een avondwandeling hebben gemaakt.

Volgende log over drie dagen wanneer ik klaar ben met de inspectie van de buitenkant van het schip.

Kapitein Storms en de dokter waren de hele dag bezig met iedereen spreken. Niemand was uit hun bed geweest. Claire had schoorvoetend toegegeven de nacht bij Jonas, de tweede adjudant hoofd Techniek, te hebben doorgebracht, maar meer dan dat was er niet gebeurd.

Scheepsjournaal 11 januari 2030

Navigatiespecialist Sarah Koert

De diagnose gaf geen helder beeld. Er werd geen virus oid gevonden, maar de ict-ers hadden gisteravond nog het een en ander geïnstalleerd om bij te kunnen houden hoeveel de romp in elkaar gedrukt zou worden bij de volgende overgang. Dat was helaas een noodzakelijk, nieuw programma en kon dus niet worden verwijderd. Dat rolde er dus uit als nieuw en onbekend. John was een van de ict-ers verantwoordelijk, maar lag die dag uitgeteld in zijn bed.

Ronald maakte zich klaar om een ruimtewandeling te gaan maken. Het zou nog een hele reis worden om buiten te komen. Eerst moesten eenentachtig sluisen gepasseerd worden en dan moest er een nieuwe buitenluis geplaatst worden in de samengeperste buitenste romp. Dat betekende door zeker 40 cm staal snijden met een plasmabranders.

Ronald en Jonas zouden de klus samen gaan klaren. Na vijf uur waren ze bij de laatste sluis aangekomen. Daar moesten zij hun ruimtepak aandoen. Daarna zouden ze een gat gaan snijden in de buitenste romp en blootstaan aan het vacuüm van de ruimte.

Snel en behendig trokken zij hun pakken aan. Die waren zo veel beter dan in de eerste jaren van de ruimtevaart. Er waren in het afgelopen decennium nieuwe grafeentoeepassingen ontdekt, die pakken dun, flexibel en hard als diamant hadden gemaakt. Een nieuw kunststof, Templex, zorgde voor een aangename temperatuur, ook bij zware fysieke arbeid. Zij werden bij zware arbeid, vooral bij zwaar til- en sleepwerk, inmiddels ook al geholpen door een hypermodern exoskelet. Voor de nieuwe deur hadden ze een paar extreem zware onderdelen moeten meedragen en dat was anders niet gelukt.

Vol goede moed gingen de mannen aan de slag. Na een paar uur waren ze door de romp heen en kon de deur worden geïnstalleerd. Daar hadden ze nog een uur of twee voor nodig.

“Zo, Jonas, dat moet hem doen.”

“Ja, een prachtwerkje, al zeg ik het zelf.”

“Jonas, wil jij binnen even testen of het allemaal klopt. Ik ga nog even de romp verder inspecteren. Als je dat eerste diagnosestation na de tweede sluis van hier gebruikt dan kun je over 30 minuten terug zijn. Dat moet mij genoeg tijd geven.”

“Ja, chef.”

Ronald klikte zijn magnetische laarzen vast aan de romp. Hij keek rond. Van het mooie oppervlakte, dat hij zo goed kende, was niets meer over. Dit was meer een maanlandschap vol kraters, waar de zwakke stukken dieper waren ingedrukt dan de stevige. Geen enkel stukje was meer glad. Hij hoefde in ieder geval niet bang meer te zijn dat hij ergens doorheen zou gaan. God oh god, zijn arme ruimteschip.

De intercom kwam tot leven. Sarah stond al de hele tijd met hen in contact, maar ze had het minstens net zo druk gehad als de beide mannen.

“He, Ronald, heb ik je eindelijk alleen. Hahaha!” Ze schoot in de lach. “Hoe is het daarbuiten? Hoe ziet het er uit?”

“Dag, schatje. Ja, eindelijk alleen met mijn andere liefje. Ze is er vreselijk aan toe.”

“Blijf niet te lang weg!”

“Nee, hoor, ik heb dertig afgesproken met Jonas.”

“Oké, mooi.”

Sarah ging weer verder. Ze was al bezig met de berekeningen voor de volgende overgang. Deze keer zouden ze een miljard lichtjaar verplaatsen en ze wilde niet weer zo dicht bij een zonnestelsel uitkomen. Dat vergde rekenen, herberekenen en nog eens herberekenen.

Tom kwam de brug op lopen.

“Lukt het?”

“Ja ja, ik ben toch de beste,” zei Sarah met een gemene glimlach.

“Oh ja, wrijf het naar in,” gromde Tom, terwijl hij aan zijn station ging zitten. Hij keek nog even naar links en bekeek toen wat er op zijn computer gebeurde.

“Zeg, Sarah, is Ronald nog buiten?”

“Ja.”

“Heb jij de hoofdmotor aangezet?”

“Eh, nee, is ie aan dan? Zet hem uit!” Ze stond abrupt op en keek angstig naar de computer van Tom.

“Ronald? Ronald! Ga terug naar binnen!”

De intercom stoorde even en kwam toen tot leven.

“Sarah, wat is er?”

“De hoofdmotor is aangegaan!”

“Hij is al bijna op 1%,” riep Tom in paniek

“Ronald, heb je dat gehoord?”

“Ja. Dan zijn de sluisen al vergrendeld,” zei Ronald nog enigszins beheerst.

“Die nieuwe deur, bij jullie. Jonas, Jonas, hoor je mij! Is die vergrendeld?” Sarah schreeuwde in de intercom. “Ontgrendel hem! Claire! De kapitein!! Tom, zet hem uit!”

Tom was al als een razende aan het tikken en klikken.

“Het lukt niet! Het lukt niet!”

“Ronald, spring eraf! Dan halen we straks weer op! Dan komen we terug voor je!”

“Sarah, Jonas hier! Wat gebeurt er? Ik krijg hem niet ontgrendeld!”

“Sarah, Ronald hier, er gebeurt niets. De zwaartekracht is al te sterk!”

“Zet je jetpack aan! Vol gas!!”

“Deed ik al!”

“Sarah, hij is al op 1,1%,” zei Tom wanhopig. “Dat is al 50 keer de zwaartekracht. Je hebt een straaljager nodig om weg te komen.”

“Ronald, denk, denk, wat kunnen we doen!?”

“Zet..... hem ..... uit. Mijn ..... pak ..... wordt ..... in ..... ge ..... drukt.”

“Sarah, Tom, rapporteer!”

“De hoofdmotor is aangegaan. Ronald buiten. Jonas in de tweede buitenring.”

“Jonas, kapitein hier, kun jij weggkomen?”

Kapitein Storms tikte ondertussen van alles in zijn computer.

“Nee, meneer”

Storms wees naar de deur.

“Tom, handmatig!”

Tom rende weg naar de achterkant van het schip.

Sarah verbrak de verbinding met de twee mensen buiten.

“Kapitein, het is al te laat. De schaal is niet lineair. 100% is een miljoen keer de zwaartekracht. Nog een tiende en Ronald is dood. Het is de vraag of Jonas de 50% nog overleeft”

Kapitein Storms luisterde niet, maar ramde nu op de toetsen. Claire kwam rustig binnenlopen met twee mokken dampend hete koffie.

“Kapitein!!” schreeuwde Sarah.

Van schrik zette Claire zo gehaast de koffie neer dat ze morste.

“Au!”

“Ze zijn dood, kapitein! Wat we ook doen!”

Kapitein Storms stopte met rammen. Verslagen liet hij zijn hoofd hangen. Zijn armen lagen als verlamd op het toetsenbord. Claire zakte op een stoel neer.

“2%”

Sarah keek betekenisvol rond en maakte weer verbinding.

“Ronald? Ronald?!”

Het bleef stil.

“Sarah?” klonk het toen gesmoord.

Sarah keek hoopvol en ging wat rechter overeind zitten. “Ronald?”

“Nee...., het is Jonas.”

Sarah keek bang naar kapitein Storms.

“Ik zie de romp op mij afkomen, Sarah. Hij kreukelt! Stop het schip!”

Een krakend geluid maakte Jonas onverstaanbaar.

“Aaaah!! Uh.”

“Jonas!!”

De tranen liepen over Sarah’s wangen.

Sarah, Claire en kapitein Storms staarden verslagen voor zich uit. Minuten gingen voorbij.

De intercom kwam tot leven.

“Kapitein, kapitein, Tom hier. Het is weg. Iemand heeft het paneel losgerukt en meegenomen. We kunnen niet meer handmatig besturen.”

“10%, 15%, 20%. Kapitein, het veld loopt veel sneller op dan anders”

Sarah was uit haar verlamming ontwaakt.

Kapitein Storms staarde even vertwijfeld naar zijn computer. Toen slaakte hij een moedeloze zucht.

“Ik heb geen idee wat er gebeurt. Ik weet niet waarom het veld zo snel oploopt. Ik heb geen idee. We kunnen alleen maar hopen dat we het overleven.”

Hij was nog niet uitgesproken of het schip begon het intens te trillen.

“75%. 85%.”

De mokken koffie dansten de tafel bijna af. Claire dook voorover en pakte met de armen wijd de mokken voordat ze elk aan een kant de tafel afvielen. Er gutste koffie over.

“Au, au, klote koffie.”

Kwaad zette Claire de mokken voor zich op tafel en ging achterover zitten. Tranen liepen over haar wangen.

“Stomme Jonas, waarom moest hij nou zo nodig mee.”

Ze liet haar hoofd achterover hangen en staarde wezenloos naar het plafond.

“90%, 91%. We gaan bijna!”

Er kwamen nog vijf of zes mensen de brug op lopen. Marnix, de hoogste in rang van techniek ging achter Claire staan. De rest ging bij de kapitein en Sarah staan.

“95%! Daar gaan we!”

Iedereen zette zich schrap. Er ging een soort van rilling door het schip. Toen was het voorbij. Het schip was stil. Er druppelde water, maar verder was het stil.

“Marnix, er is een lek,” riep de kapitein zonder om te kijken van zijn monitor. Ook Sarah was druk bezig met checken wat er gebeurd was en wat ze konden verwachten.

Marnix reageerde niet.

“Marnix!” riep de kapitein weer. Weer niks. Kapitein Storms draaide zich om. Geen Marnix.

“Oh, mijn god!!”

Kapitein Storms trok bleek weg. Drie anderen keken ook om. Één schreeuwde, één gaf over en de derde greep Sarah’s hoofd.

“Niet omkijken.”

Marnix was weg. Het hoofd van Claire was weg. Er druppelde bloed en geen water op de grond. Heel veel bloed.

“Doc, help!” riep kapitein Storms in de intercom. Hij kwam vervolgens wankelend overeind. Hij liep naar de tafel, duwde die opzij, een koffiemok omvergooiend. Op de stoel bij de tafel zat het lijk van Claire. Haar hoofd was weg. Hij staaarde even in afgrijzen.

“David, Sarah, Martin, ga Marnix zoeken. Sarah, niet kijken.

Kapitein Storms had zichzelf herpakt.

“Julia, help mij meer ruimte te maken.”

“Kapitein, uw arm. De koffie! Uw arm is verbrand.”

Kapitein Storms stropste zijn mouw op.

“Nee hoor, niks.”

“Hoe kan dat nou?”

Julia greep de overgebleven mok.

“De koffie is koud!! Nog geen twee minuten geleden was het kokend heet!”

Floor, Kees en Lieke zaten in de leefruimte de kokend hete koffie te drinken die de kapitein ook gekregen had, toen het schip de laatste procenten aftikte. Floor zat naast Kees en hield zijn hand vast.

Lieke zat aan de andere zijde en keek in de richting van de motor achter in het schip.

“Volgens mij is die motor het werk van de duivel.”

Lieke rilde, terwijl ze het zei.

“Jij met je duivels en demonen! Hahaha!”

Floor schoot in de lach. Kees keek een beetje verliefd naar de mooie vrouw naast hem. Lieke zette een quasi-boos gezicht op. Het schip begon te trillen.

‘En zeg nou niet dat...’

Het trillen hield op.

“Zeg nou niet wat?”

Er kletterde water op de grond. Kees keek naar Lieke. Haar mond stond open. Alle kleur was uit haar gezicht. Ze bewoog niet. Plotseling viel ze voorover. Het gaf een doffe bons, toen ze de tafel raakte. “Wat de...,” schreeuwde Kees toen hij geen achterhoofd zag.

Lieke was daar ter plekke door midden gekliefd, dood. Kees sprong achteruit, gleed uit in het bloed op de grond en viel hard op zijn rug. Floor krijste het uit. Kees kotste zich onder.

Scheepsjournaal 9 januari 2030

Kapitein Storms

We zijn ergens in het universum. De berekeningen waren nog iet af en we bewogen nog toen we de overgang maakten. Vermoedelijk zijn we 1,2 miljard lichtjaar van huis. We zijn niet in de buurt van een ster aangekomen., Het schip beweegt nog steeds.

De teller loopt weer. Sarah is als een gek berekeningen aan het maken. De volgende overgang is voor zelfs 3 miljard lichtjaar.

Claire en Lieke zijn dood. Er zijn stukken van hen verdwenen. Marnix is helemaal verdwenen, net als André. Het schip is helemaal doorzocht en er is niets gevonden. Geen Marnix, geen niks niet. De buitenste rompplaten zijn zo in elkaar gedrukt dat niemand het schip kan verlaten. Het is een raadsel waar hij is gebleven. We hebben vier uur om uit te vinden wat er precies gebeurd is. De klok tikt.

Scheepsjournaal 9 januari 2030

Dokter Kleinsma.

Het is een mysterie. Claire en Lieke zijn beiden lichaamsdelen kwijt. De nek van Claire houdt gewoon op en de volledige achterkant van het bovenlichaam van Lieke is er niet meer. Er is geen sprake van snijden. Alles is puntgaaf in tact tot aan de ‘snede’. Het is een mysterie.

John is nog steeds volledig verdoofd. Met wat ik hem heb gegeven duurt dat nog wel een uur of vier.

De deur van de doktersruimte schoof open.

“Dokter, ik voel mij vreemd.”

De dokter draaide zich razendsnel om.

“John, hoe...”

John hing in de deuropening. De helft van zijn lichaam hing slap.

“Jezus, John, jij hoort helemaal niet te kunnen lopen!”

“Er is ook iets mis.”

“Jazeker, ga zitten of liever liggen. Ik zal je wat geven waardoor je weer beter kan bewegen.”

“Dank je, dokter. Ik blijf wel even staan. Dat is makkelijker.”

De dokter knikte en pakte een flesje en een verpakte injectiespuitje. Ze draaide het flesje open en wilde het injectiespuitje uit de verpakking halen.

“Rol je mouw maar alvast op. He, shit, die rotverpakking. Even wachten. Een schaar, een schaar. Ah, daar.”

De dokter pakte een grote stofschaar die Femke achter had gelaten de laatste keer dat zij kleren had zitten naaien aan het bureau van de dokter. Er stond zo'n ouderwetse lamp met een vergrootglas op het bureau. Dat was, volgens Femke, superhandig voor het fijne stikwerk. Met één grote knip was de verpakking open. De dokter legde de schaar aan de kant, vulde de spuit en hield hem omhoog om de lucht eruit te tikken.

“Zo, even je mouw omhoog en arm hier en hupsakee je wordt weer de oude. Dit spul werk erg snel.”

De dokter draaide zich van John af om de naald weg te gooien. Een schuivend geluid van metaal op een tafel werd gevolgd door:” Oemphf.....Dok....”

De dokter draaide zich terug.

John trok met zijn ene hand de schaar, die de dokter net had gebruikt, uit zijn eigen buik en had met zijn andere hand zijn pols vast.

“Help, dokter, help!”

Uit alle macht bewoog de ene hand de schaar in een cirkel van John af om hem op een andere plek in zijn lijf te kunnen steken. Met zijn andere probeerde John dat te voorkomen.

De dokter staarde verbijsterd naar de worstelende man voor zich.

“Dok!”

De dokter ontwaakte en greep ook in blinde paniek de hand met de schaar.

“Dok!”

Met hun tweeën hielden ze de hand in balans. Hij kwam niet dichterbij, maar week ook niet. Een psychotische man heeft de kracht van velen, schoot het door het hoofd van de dokter. Waarom lukt het ons om hem te weerstaan. Toen plotseling gaf John mee. Hij liet zichzelf struikelen. De rest van John en de dokter hielden alleen tegen en zonder kracht om tegen te houden sloegen zij hun handen tegen de tafel. Het lichaam van John volgde snel en hard. De dokter in een laatste wanhoopsdaad wierp zich nog tussen John en waar John dan ook maar naar op weg was. Helaas te weinig, te laat. John viel vol in de schaar en door zijn gestruikelen kwam deze vol in zijn borst.

De dokter viel op de grond. John viel boven op haar. Het bloed gutste over de dokter. De sirene ging. De dokter probeerde uit alle macht onder John vandaan te komen. Ze moest haar gasmasker zien te pakken. De lucht werd weggepompt. Het loodzware lijk van John lag vol op de dokter. Pure stikstof vulde de ruimte. De dokter kon niets. Haar adem inhouden. Hoe lang had ze. Anderhalve minuut. De tijd tikte weg. Hoe lang nog.

Sarah werkte als een bezetene. Dit keer was het niemandsland en statistisch was dat ook het meest waarschijnlijk, maar dan was er verder geen extra factor relevant. Er was geprutst met de computer, dus kon je, nee moest je, er vanuit gaan dat kille statistiek niet op ging.

Kapitein Storms en Tom kwamen binnen.

“Sarah, lukt het?”

“Nee, van geen kant!”

Toen de kapitein en Tom net wilden gaan zitten ging het alarm af.

“Jezus, al weer!”

De procedure werd gevolgd en drie tot vier minuten later was het weer voorbij.

“Tom, check nog eens wat het kan zijn.”

Sarah wierp haar armen in de lucht en draaide zich toen naar kapitein Storms.

“Kapitein, die klote klok vertelt ons niks. Als hij start, is dat met een aanname van de tijd, die de motor nodig heeft om weer op te starten aangevuld met een schatting van de tijd die de berekening kosten zal. Daar hebben wij niks aan, want de afstand bepaalt de herberekeningstijd en omdat we met elke sprong verder weg gaan wordt die steeds langer, maar omdat we bewegen is de opstarttijd van de motor veel korter. We hebben dus op de klok meer, maar in feite minder tijd.

Het veld is al op 2% en zal exponentieel sneller stijgen en vliegend de overgang in gaan verhoogt deze snelheid alleen maar. We moeten remmen, maar rekenen met een vertraagde versnelling, waarbij zowel de versnelling als de vertraging onzeker zijn is onbegonnen werk. We hebben op dit moment ook helemaal geen referentiekader. Dus al zouden we het kunnen berekenen dan nog kunnen we niet meten wat we moeten weten voor de berekening.”

“Sarah, Tom, probeer iets in elkaar te zetten wat ons kan helpen om wel vast te kunnen stellen hoe lang we hebben.”

“Aye, kapitein,” zei Sarah. “Volgens mij weet ik wel iets. We testen het wel even in het lab. Ga je mee, Tom?”

Tom knikte.

“Alle bemanning, alle bemanning. Over een paar minuten komt de volgende overgang er al weer aan. Zet je schrap. Het gaat heftig worden!”

De kapitein keek wanhopig naar de anderen. Toen bedacht hij iets.

“Dok, dok,” riep hij in de intercom. “Nu hierheen komen!”

Iedereen ging weer aan de slag. Vijf minuten later was de dokter er nog steeds niet.

“Julia, Julia, waar ben je? Ga kijken waar de dokter is.”

“Ja, kapitein. Ik ben in de leefruimte. David gaat al. Twee minuten!”

Julia stapte weg van de intercom en keek David lief aan.

“Àààà...”

David gromde, grijnsde en liep weg. Julia ging naast Martin zitten en legde haar benen op een stoel aan de andere kant van tafel.

David liep naar de doktersruimte. Hij drukte op de knop en de deur ging open. De deur schoof weg en gaf een beeld prijs dat David de rest van zijn leven zou kwellen. John lag boven op de dokter, die zelf in een plas bloed lag. Haar ogen waren wijd open gesperd vol afgrijzen over haar doodstrijd.

David wankelde naar de intercomknop.

“Jezus, kapitein! Kapitein, ze zijn dood!”

“Wie? Wie? David, wie?”

“John en de dokter.”

“Wat?”

“John en de dokter.’ Het was even stil. “Dokter! Dokter? Dok...”

“David, wat gebeurt er?”

Het alarm ging af.

”98, 99%. Overgang!”

“Wat?”

Het schip had niet eens getrild en ze waren al weer 3 miljard lichtjaar verder. Er was niks gebeurd na het alarm.

Julia krijste. Martin keek wild om.

“Mijn benen! Waar zijn mijn benen?!”

De helft van Julia’s benen was weg. Het bloed gutste uit haar onderbenen. Martin stond vertwijfeld op en pakte wat servetten om het bloeden te stelpen.

Julia liep de ruimte binnen en krijste. Martin keek om.

“Wat?”

Perplex bleef hij stil staan. Iedereen gaapte elkaar aan. Julia stierf.

“Martin!”

Julia wees naar zichzelf

“ Ik, ik ben dood!”

Julia viel flauw.

Kapitein Jack Storms zat alleen op de brug in blinde paniek op allerlei knopen te beuken.

“Julia? Dok? Martin? Wat gebeurt er? David? Sarah?”

De deur van de brug ging open, stil en vloeiend. Kapitein Storms hoorde het niet. Zachtjes schoof iemand dichterbij. Jack Storms hoorde het niet. Er werd een hand op zijn schouder gelegd.

“Jack?”

Jack verstijfde in zijn stoel. Hij keek niet om. Hij wist wie er was.

“Dok?”

Scheepsjournaal 9 januari 2030

Navigatiespecialist Sarah Koert

Het is onbekend waar we zijn. De klok zegt dat we vier uur hebben, maar dat kan niet kloppen. Geen idee hoeveel het dan moet zijn. We werken nog aan de nieuwe klok.

Kapitein Storms even naar bed gestuurd. Hij zag er doodmoe uit. Hij moest even bijkomen.

David weet niks meer. Hij ligt in bed bij te komen. Julia is dood, maar leeft nog. Twee mensen, ik weet niet eens wie, weg.

Later meer.

“Julia? Julia?”

Martin stond over haar heen gebogen. Sarah zat naast haar neergehurkt.

“Julia?!” riep Sarah nu.

Julia kwam bij. Ze knipperde met haar ogen en realiseerde weer wat er was gebeurd. Ze trok weer wit weg.

“Nee nee, Julia!” Sarah schudde haar door elkaar. “Niet aan denken!”

Martin stak haar een hand toe. “Kun je staan?”

Julia stond op en werd naar een stoel geleid. Ze ging nerveus zitten.

“Het komt wel goed, ‘ zei Sarah.

“Nee, nee, het komt niet goed! Wanneer zijn we?”

“9 januari 2030.”

Julia dacht even na. Ze keek rond.

“Waar is David?” vroeg ze.

Sarah keek rond. “Geen idee. Waarom?”

“Ik had net wat uitgevonden, toen David mij wegriep.”

“Dus?”

“Hij was helemaal niet waar hij zei dat hij was en toen ik terugkwam was mijn onderzoek gewist. Ik vertrouw hem niet. Ik zocht jou zonet toen ik hier...”

De deur van de leefruimte ging open. Martin keek om.

“Hé, David.”

Julia kroop ineen. Sarah keek haar verbaast aan. “Wat?”

“Hij moet weg. Ik moet je nog vertellen wat ik vond.”

Martin draaide zich om naar David. Deze kwam rustig binnenlopen.

“Hé Martin. Wat is er?”

“Julia is nog een beetje overstuurd. Kun je haar nog even geven?”

“Ja, ze heeft nog maar even.”

Martin verstond eerst iets anders en was dus te laat. Bloedend stortte hij neer op de vloer. David liep door met de grote schaar druipende van het bloed in zijn hand.

Sarah bedacht zich geen seconde en greep Julia's arm. Ze sleurde haar mee. Om hulp krijsend renden ze de rondgang in. David reageerde meteen en zette een sprint in.

Halverwege naar de volgende deur van de leefruimte had hij de vrouwen ingehaald. Meteen sloeg hij toe.

“Ah!”

Julia werd in haar schouder geraakt. Ze greep de schaar vast en hield er panisch aan vast.

“Ren! Ze bewegen niet.”

David trok de schaar los en stak weer toe. Julia ving hem op met haar hand.

“Aaaahh! Sarah! Red jezelf.”

Sarah rende weg. De deur ging open. Kapitein Storms kwam naar buiten en zijn antieke dubbelloops hagelbugs in de aanslag. Hij schoot beide lopen leeg.

Julia riep nog: “Zoek naar de niet bewegende .... uh.”

David werd vol in de borst geraakt en achterover geworpen. Julia werd door slechts één hagelkogel geraakt. Het projectiel boorde zich een weg dwars door haar slaap haar hersenen in. Haar hoofd viel slap achterover.

“Sarah! Gaat het?”

Jack Storms sloot haar in zijn armen. Sarah barste in huilen uit. Hij voerde haar weg.

Drie uur na de dood van Julia en David zaten de zeven overgebleven bemanningleden van de *Cornelis de Houtman* bij elkaar in de leefruimte. Er was opgeruimd en schoongemaakt, maar de dood laat onuitwisbare indrukken achter. Julia was twee keer gestorven. Kapitein Storms had haar geprobeerd te redden, maar faalde. Sarah was kwaad, verdrietig en nog kwader geweest, maar Jack had gezworen dat hij niet had gedacht dat hij haar zou raken. Sarah geloofde hem, maar kon het toch bijna niet verkroppen. Nu zaten ze hier de volgende overgang af te wachten.

Kapitein Jack Storms keek de groep rond.

“Toen ik hierheen liep was het veld al op 37%. Het kan nu elk moment weer gebeuren. We kunnen het hier samen afwachten of elk ons weegs gaan en straks zien wie er nog is. Wat vinden jullie?”

Niemand zei iets, maar Floor en Kees grepen elkaars hand. Femke greep ook Floor's hand.

Tom keek Sarah verwachtingsvol aan. Zij keek naar Jack en knikte.

“Dus we blijven.”

De laatste procenten tikten weg. Het schip maakte weer een soort rilling door en was weer miljarden lichtjaren verder. Er was geen alarm af gegaan, niemand was verdwenen en niemand was dood gegaan. Het was bijna alsof er verder niets was gebeurd en dat was misschien ook wel zo.

Scheepsjournaal 10 januari 2030

Noodarts Femke Scheepmakers

Ik heb een nieuwe scan gemaakt van alle beelden van rond alle momenten waarop het alarm afging.

Julia had Sarah vertelt te zoeken niet bewegende dingen. Eerst niks gevonden. Toen frame voor frame gekeken en succes. 1 honderdste van een seconde voordat het alarm af gaat is het beeld in één keer gevuld met microscopisch kleine beestjes. Één frame later zijn ze allemaal op een andere plek en daarna weer allemaal weg.

Of die beestjes kunnen meer dan 3,5 miljard kilometer per uur vliegen of er is iets anders aan de hand. Raar.

Straks met Sarah overleggen.

Scheepsjournaal 10 januari 2030

Navigatiespecialist Sarah Koert

We hebben nu drie overgangen door gemaakt zonder iemand te verliezen. We zijn wel de helft van een tafel en van een volle mok koffie kwijt geraakt. We kunnen helaas niet de hele tijd bij elkaar blijven en moeten ook tijdens de overgangen door het schip bewegen. Het is volgens mij slechts een kwestie van tijd voordat er weer iets fout gaat met iemand.

“Kapitein? Jack?” zei Sarah nadat ze haar log had gemaakt. De kapitein keek op van zijn monitor.

“Ja, Sarah?”

“Er worden geen logs meer bij gehouden.”

“Door wie?”

“Door iedereen. Ook jij.”

“Ik.. ik kan mij niet zo goed meer concentreren.”

Sarah stond op en liep naar Jack. Ze hurkte naast hem en legde een hand op zijn been.

“Waar zit je over in. Je kon niet weten dat je Julia zou raken. “

Jack knikte. Hij keek een beetje omlaag naar Sarah.

“We zitten allemaal in dezelfde problemen,” ging ze verder. “Het is niet jou schuld.”

Jack liet zijn blik verder zakken. Sarah had weer een lekker los shirtje aan. Hij staaarde even ongeneerd naar haar decolleté. Ze had het door en legde er een hand op. Hij keek haar in haar ogen.

“Jij, Sarah, jij houdt mijn gedachten bezig. Weet je nog wat je zei op mijn verjaardag?”

“Maar Jack, dat was toen. Er is zoveel veranderd.”

Jack liep rood aan.

“Dat was toen? Dat was toen?! Dat was twee dagen geleden!”

“Jack!?” stamelde Sarah verbaasd.

“Wat nou Jack. Je bood je lekkere borsten aan en nu zou het te laat zijn.”

Hij greep haar vast.

“Jack, laat me los. Je bent jezelf niet!”

Sarah trok zich los en wilde opstaan. Jack greep haar weer vast. Ze krapte over zijn hand.

“Au! Trut!”

Hij haalde uit met zijn vuist. Hij raakte haar vol op haar kaak. De stomp was hard en ze viel er door achterover, hard met haar hoofd op de grond. Ze verloor het bewustzijn.

Femke zat in de dokterskamer. Ze was meer scans aan het maken en tests aan het uitvoeren om er achter te komen waar ze mee te maken hadden. Waar kwamen die beesten, dingen of wat het dan ook was vandaan en waar bleven ze wanneer ze verdwenen. Ze leken in de mensen te verdwijnen. Maar dan? Wat dan?

De deur schoof open. Femke keek op. Kapitein Jack Storms stond in de deuropening.

“Wát doe je?” vroeg hij geïrriteerd.

Femke vergrendelde snel de computer. “Eh, niks.”

“Waarom vergrendel je dan je computer?”

“Nergens om.”

“Ontgrendel hem.”

“Nee.”

“Hier heb ik geen tijd voor!”

Jack haalde zijn buks achter zijn rug vandaan en richtte die op Femke. Ze stak hand afwerend op.

“Neeeee”

Jack haalde de trekker over. Met een bulderende knal braakte de buks zijn dodelijke lading de ruimte in. Het gezicht van Femke werd in een bloederige massa vlees veranderd.

Kees en Floor zaten knus op een bank in de leefruimte toen ze een doffe knal hoorde. Ze keken elkaar verschrikt aan.

“Jezus, wat gebeurt er?”

Kees stond op. Floor pakte zijn hand.

“Blijf alsjeblieft hier.”

Tom liep gehaast binnen.

“Was het hier?”

“Nee, Tom, het klonk alsof het uit de dokterskamer kwam. Maar ga daar alsjeblieft niet naar toe.”

Tom liep toch naar de deur die naar de gang leidde waar de doktersruimte aan was. Kees pakte hem bij zijn schouder.

“Niet doen, Tom. Dit schip is van de duivel. Wie weet wat je daar aantreft.”

“Kees, denk je niet, dat als de duivel daar staat, dat hij ook wel hier naar toe komen zal. Ik blijf hier niet wachten op mijn lot. Ik denk overigens dat het gewoon een ongeluk of een lek of zo is. Maar blijf jij gerust hier op de duivel wachten.”

Tom pakte Kees' hand en liet hem naast zijn schouder vallen. Hij verliet de ruimte en zag Kees en Floor nooit meer terug.

Sarah schrok wakker. Ze lag vastgebonden in een hut, die vermoedelijk van de kapitein was. Hij had haar wijsbeens vastgebonden en haar shirt al opengetrokken. Er klonk in de verte een knal. Gelukkig moest hij blijkbaar eerst nog iets anders doen, dacht ze verbitterd. Dat gaf haar tijd om te ontsnappen. Sarah keek rond om te zien of er ergens iets lag dat haar kon helpen de touwen los te maken. Ze bewoog naar de ene kant en terug naar de andere. Het viel haar op dat ze heel ver met haar lichaam kon draaien. Ze probeerde met haar ene hand de knoop bij haar andere te bereiken. Met een heel klein beetje inspanning lukte dat al.

“Nou ja,” fluisterde ze tegen zichzelf.

Ze was binnen een paar minuten vrij. Het leek wel alsof hij wilde dat ze zou ontsnappen. Hij wilde haar toch nemen op dat bed en nu kon ze zo aan zijn greep ontsnappen. Ze trok gauw haar shirt dicht en nam de brievenopener die op zijn bureau lag mee. Niet dat zij het idee had dat ze daar echt iets aan zou hebben in een open confrontatie, maar je wist maar nooit.

Ze stond net in de deuropening toen er een knal kwam. Sarah gaf een gil.

“Sarah?!!

Sarah zette het op een rennen. Ze vluchtte naar de brug.

Kees en Floor stonden hand in hand midden in de gezamenlijke ruimte. Ze waren allebei lijkbleek.

Zachtjes bevend stonden ze te wachten op de duivel. Minuten verstreken.

Net toen ze het bijna niet meer hielden schoof er een deur open. Voor hun gevoel duurde ook dat een eeuwigheid.

In de deuropening stond kapitein Jack Storms. In zijn hand hield hij een nog narokende dubbelloops hagelbuks. Hij grijnsde breed.

“Ah, hier zijn jullie.”

Hij richtte de loop op en schoot nonchalant uit de heup beide lopen leeg. Kees probeerde zich nog voor Floor te manoeuvreren, maar slaagde daar maar een klein beetje in. Hij werd half aan stukken gereten. Floor werd achterover geblazen en lag vervolgens languit op de grond leeg te bloeden. Ze hoorde nog de gil van Sarah en probeerde haar te roepen. De hysterische schreeuw van Jack overstemde haar. Hij rende weg.

Sarah rende letterlijk alsof haar leven er vanaf hing. Jack schoot, maar miste totaal. Vele kogeltjes ketsten af op de muren en vlogen haar om te oren. Ze striemden over armen en gezicht, maar gelukkig niet meer dan dat. Ze putte er extra kracht uit.

“SARAH!!” bulderde Jack. Ook hij zette het op een lopen.

Hij schoot onder het rennen nog twee keer zonder resultaat.

Sarah rende de rondengang bijna helemaal rond om vervolgens naar de brug te rennen. De deur van de brug was van staal en sinds de insluiper zat er ook een slot op. Dat moest haar redding worden.

“Sarah, hier komen! Je kapitein heeft je nodig!”

Ze kwam bijna slappend tot stilstand bij de deur van de brug. Panisch rukte ze aan de deur, die maar langzaam dichtschoof.

“Ga dicht, klote ding!”

Er klonk een knal en de hagelkogels dreunden tegen de deur. Sarah kon zich er precies op tijd achter verbergen. Met een brul rukte ze nog een keer aan de deur en kon nog net de waanzinnige blik op het gezicht van Jack zien. Meteen deed ze deur op slot. Met een brul rukte Jack aan de deur.

“Sarah!!”

Hij bonkte op de deur.

“Doe open!”

Sarah week achteruit.

“Laatste kans, Sarah!” gromde Jack dreigend.

Sarah snikte verbitterd.

Jack schoot op de deur. De deur schudde in zijn sponningen, maar hield. Jack rukte aan de deur, schoot er nog een keer op en rukte weer. Het slot en het staal van de deur waren Sarah's redding. Jack Storms schoot zijn dubbelloops leeg op de deur. Hij schoot er alleen maar deuken en geen gaten in. Toen was het een tijd stil.

Jack kwam terug.

“Sarah! Laat mij binnen.”

Jack bonsde op de deur.

“Sarah, dat is een bevel!”

Sarah zat huilend in haar stoel en schudde heel hard nee.

Achter haar was de computer de volgende overgang aan het berekenen.

“Saraaaaahhhhh! Laat me alsjeblieft binnen.”

Jack huilde. Het bonzen werd zachter, met de vlakke hand en meer een soort aaien.

“Saraah!?”

Het werd stil. Angstig keek Sarah naar de deur. Ze sloop naar de deur en legde haar oor tegen het koude oppervlak. Op dat moment dreunde er iets tegen de deur.

“Aaa!!”

Sarah sprong naar achter. Jack had een smalle maar diepe deuk in de deur geslagen. Hij had een brandbijl gevonden. Met rustige slagen ging hij de deur te lijf.

“Saraahhh!” riep Jack driegend.

Sarah week verder naar achteren. Ik moet iets hebben, dacht ze, een stok, een staaf of ook een bijl, om mij te verdedigen. Snel keek ze rond. Niks! Misschien in één van de kasten of achter een luik. Als een bezetene trok ze de twee kasten open. Niks. Reserveonderdelen, gebruiksaanwijzingen en wat klein gereedschap. Snel keek ze rond. De luiken! Ze trok een paar bovenluiken open. Uit de derde viel het paneel, dat de motor handmatig kon bedienen. Iemand had het hier verstopt. Sarah pakte het op en staarde er naar.

“Saaaraaaaah!”

Jack verstoorde bruut haar overpeinzingen. Hij had een gat in de deur gehakt waar hij doorheen kon kijken. Hij gluurde met één waanzinnig kijkend oog door de spleet.

“Sarrrrrrraaahhh!”

Hij wurmde zijn vingers er doorheen en probeerde de spleet groter te maken. Bloed welde op waar het scherpe metaal in zijn vingers sneed. Het deed hem niet.

Sarah raakte meer en meer in paniek. Ze rende naar de andere kant van de brug. Daar waren manshoge luiken onder de schermen, die de vluchtgegevens weergaven. Ze trok er twee open. Daar stonden alleen maar rekken met computers. Het hernieuwde beuken van de bijl op de deur deed Sarah telkens een beetje ineenkrimpen bij elke slag.

“De laatste dan,” fluisterde ze wanhopig tegen zichzelf.

Ze trok het luik open. Het lijk van de dokter viel eruit. Het viel bovenop Sarah. Sarah krijste het uit. Ze keek recht in de wijd opengesperde ogen.

“Saraaahhh! Niet boos zijn. Saraaahh. Ik moest haar even kwijt.” Jack stem veranderde van toon. “Sarah, laat me binnen. Ik ruim het wel even op.”

Het schip begon zachtjes te trillen. Jack keek met zijn waanzinnige blik door het gat.

“Daar gaan we weer! Hahaha, welkom in mijn wereld!”

Een knal. Door het gat sproeide bloed, vlees en stukjes schedel. Sarah voelde het op haar neer regenen. Ze kotste haar maag leeg. Toen was het stil.

“Sarah?”

De stem van Tom klonk aarzelend.

“Sarah, ben je daar?”

“Ja,” snikte Sarah.

“Kun je bij de deur?”

“Ja.”

Sarah worstelde zich onder het lijk van de dokter uit. Ze kwam wankel overeind en strompelde naar de deur. Het slot had stevig te verduren gehad, maar was nog heel. Ze deed de deur van het slot en de deur schoof een stukje open. De grote handen van Tom omklemden de rand.

“We zullen moeten trekken. Kun je me helpen?”

Samen trokken ze de deur verder open. Het verminkte lijk van kapitein Jack Storms lag er half tegen aan en rolde met de deur mee om. Sarah staarde in afgrijzen naar het gruwelijke tafereel.

“Ik kon niet anders, Sarah. Ik kon echt niet anders. Hij was waanzinnig geworden. Gek!”

Sarah snikte.

“Ik weet het, Tom”

Tom stapte de brug op en sloeg zijn armen om haar heen.

“Het is voorbij.”

Sarah snikte nog even na, maar Tom maakte zich los.

“We moeten de overgangen stoppen, Sarah.”

“Ik heb het bedieningspaneel van de motor gevonden.”

Sarah pakte het paneel en gaf het aan Tom. Hij keek er naar.

“Die kan ik wel weer installeren.”

Sarah zuchtte van opluchting.

“Als jij dan probeert de overgangen te stoppen dan zijn we snel weer in controle van het schip.”

Sarah knikte. Tom liep weg. Sarah bleef achter. Ze ging aan haar computer zitten. De rillingen liepen over haar rug. Haar hoofd draaide bijna als vanzelf via het lijk van de dokter naar de deur om te checken of de lijken daar lagen waar ze lagen. Ze kon zich niet concentreren.

De klok liep al weer. Sarah stond op en ging aan de computer van de kapitein zitten. Zo zat ze met haar gezicht naar de deur en kon ze ook het lijk van de dokter zien. Ze ging aan de slag. Een half uur later kwam Tom terug.

“Ik heb het paneel terug gezet. We zijn weer aan het remmen.”

Sarah keek opgelucht op. Tom glimlachte lief.

“Hoe gaat het met de overgangen?”

“Ik heb het bijna. Ik denk te weten hoe we de computer kunnen bijsturen. Hem zeg maar laten denken dat hij precies doet wat hij moet doen zonder dat het gebeurt. Ik moet alleen nog de coördinatenselectie aanpassen.”

“Ik help daar wel mee.”

Drie kwartier later waren ze klaar.

“Gelukt!” riepen ze te gelijk.

“Ik haal champagne!” riep Tom en sprong op.

Sarah stak een duim op. Tom liep weg. Hij was nog geen minuut weg of de hoofdmotor sprong aan en begon een veld op te bouwen.

“Hé, dat hoort niet meer te kunnen!”

Sarah liep naar haar eigen computer en zag dat die vast gelopen was.

“Oh ja, hoor! Dat geloof je toch niet.”

Sarah ging naar Tom's computer en ging er aan zitten. Ze keek, zag wat er stond en alle kleur trok uit haar gezicht. Even staarde ze naar het scherm. Toen keek ze om. Nog geen Tom. Ze begon als een wilde te tikken. Een paar minuten later kwam Tom terug.

“Wat doe je!?!” brulde hij. Hij sprong op haar af en beukte haar omver.

“Stomme trut!”

Sarah viel hard en had even nodig om bij te komen en op te staan. Voor ze zover was stond Tom bij haar en beukte haar met zijn vuist in het gezicht. Ze ging knock-out. Hij ging weer aan zijn computer zitten.

Even later kwam ze bij. Ze zat op haar stoel vast gebonden. Tom had haar shirt gebruikt en kraste nu met een groot keukenmes over haar blote huid.

“Aaa!”

“Ah, je bent er weer.”

“Tom, wat doe je?”

“We gaan naar huis, schatje. Nou ja, ik ga naar huis.”

Hij draaide zich om.

“Ja, dat gaat goed! Had jij het toch bijna verknalt.”

“Tom, dat kan je niet doen. Je leidt die nare dingen naar aarde. Iedereen zal omkomen!”

Tom keek haar meewarig aan.

“Dat willen we ook!”

“Tom!?! Nee!”

Tom keek naar zijn beeldscherm.

“Wij zijn Tom niet! En jij maakt het toch niet meer mee. 90% al. Goed zo.”

Tom draaide zich om naar Sarah.

“Tom had graag in je broekje gezeten, maar helaas. Ook Tom is niet meer.”

De tranen sprongen in Sarah's ogen. Tom, of wat er van over was boog naar haar toe en langzaam dreef hij het mes haar buik in.

“Aaaaa!!“ krijste Sarah. Ze zakte voorover.

Het schip maakte de overgang. Meteen ging er een alarm af.

“Wat!?”

Tom keek op naar de schermen.

“Een ster!? Die stomme trut!”

Tom sprong op en greep Sarah schouder. Hij schudde heel hard.

“Aa”

“Wat heb je gedaan!?”

Sarah haalde zwaar adem. Tom wilde meteen antwoord en duwde in de wond in haar buik.

“AAAAAA!!!”

“Wat heb je gedaan?!” krijste hij maniakaal.

“Ik ... wilde ... ons ... naar ..een ster.. sturen...”

“Ha! Mis! Tom was toch de beste. Hem zou het wel gelukt zijn.”

Tom ging aan de computer van de kapitein zitten. Hij startte de gewone motoren.

“Ha.” Sarah lachte moeizaam, hoestte en kromp in elkaar. “Niet.. de zon “

Tom vloekte voor zich uit. Hij keek naar het scherm, naar de computer, weer naar het scherm en toen weer naar de computer.

“Het moet kunnen!”

Tom zette de hoofdmotor aan. Hij keek zelfvoldaan om naar Sarah, die nu echt bijna dood was.

“Ik zei toch dat je het niet meer mee zou maken. Even de coördinaten.”

Tom draaide zich om, keek verbaast naar het scherm en stamelde:”wat gebeurt er?”

“Motoren ..gelinkt... groter veld.”

Sarah hoofd zakte opzij.

Het schip maakte een zwaartekrachtveld van bijna twee kleine sterren, veel te sterk op zo'n korte afstand van een ster. Het schip en de ster trokken elkaar van hun plek. De ster verschoof een paar duizend kilometer en het schip werd naar de ster gelanceerd.

Tom stond op, liep rustig naar Sarah en sloeg haar met de vlakke hand in het gezicht. Nog één keer kwam Sarah bij.

“Nou, het is je gelukt. We gaan allemaal dood.” Hij werd onderbroken door geruis uit de radio.

“.....radio Veronica, je hoort ons echt overal!.....”